

Νομοθεσία - Δίκαιο

Μηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό Νομικής ιστοσελίδας
www.nomothesia.net

Μάρτιος 2018 – Τεύχος 7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

i.	Ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί: Όλες οι νέες αλλαγές σε ΚΕΔΕ, Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και Πτωχευτικό Κώδικα.....	4
ii.	Αποσύνδεση ασφάλισης από την ιδιότητα του Δικηγόρου.....	7
iii.	Άρειος Πάγος: Οι διαχειριστές ιστοσελίδων δεν ευθύνονται για τα σχόλια των χρηστών (ΑΠ 1425/2017).....	10
iv.	Αποζημίωση σε εργατικό ατύχημα: Ερμηνεία των διατάξεων για τις υποχρεώσεις του εργοδότη.....	13
v.	Συναινετικό Διαζύγιο: Η νέα διαδικασία μετά το ν.4509/2017.....	19
vi.	Δικηγόροι αλλοδαπών διαδίκων: Υποχρέωση κατάθεσης εξουσιοδότησης/πληρεξουσίου στο Διοικητικό Πρωτοδικείο.....	26

Ηλεκτρονικό Περιοδικό

Επικεφαλής - Αρχισυντάκτης: Καραμέτος Κ. Γεώργιος
Συντακτική ομάδα: Καραμέτος Κ. Γεώργιος

Από τον Σεπτέμβριο του 2017 και κάθε μήνα θα κυκλοφορεί το μηνιαίο ηλεκτρονικό περιοδικό της νομικής ιστοσελίδας www.nomothesia.net το οποίο θα περιλαμβάνει τις κυριότερες νομικές ειδήσεις του προηγούμενου μήνα. Τα άρθρα αυτά θα είναι σύνοψη των δημοσιευμένων άρθρων από την ιστοσελίδα μας. Ευελπιστούμε στη αποδοχή του νέου μας αυτού εγχειρήματος.

Με εκτίμηση,

Η συντακτική ομάδα

Ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί: Όλες οι νέες αλλαγές σε ΚΕΔΕ, Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και Πτωχευτικό Κώδικα

Κωδικοποίηση των νέων διατάξεων μετά την εφαρμογή του Ν. 4512/2018

Αναρτήθηκε στη Διαύγεια η ΠΟΛ. 1017/1.2.2018 της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων σχετικά με την κοινοποίηση των διατάξεων των άρθρων 404 και 405 (τροποποιήσεις διατάξεων του ν.δ. 356/1974-ΚΕΔΕ) καθώς και των άρθρων 176, 177, 207 και 208 (τροποποιήσεις διατάξεων του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και του Πτωχευτικού Κώδικα) του ν. 4512/2018 (ΦΕΚ Α'5/17.1.2018) και συναφή θέματα. Αναλυτικά η εγκύκλιος. Με την παρούσα εγκύκλιο :Α. Κοινοποιούμε οι διατάξεις :i. των άρθρων 404 και 405 του Κεφαλαίου Ε του Τμήματος ΙΒ του νόμου 4512/2018 «Ρυθμίσεις για την εφαρμογή των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων του προγράμματος οικονομικής προσαρμογής και άλλες διατάξεις» (Α'5/2018), με τα οποία τροποποιήθηκαν διατάξεις του ν.δ.356/1974 (ΚΕΔΕ), κυρίως για λόγους προσαρμογής του οικείου θεσμικού πλαισίου με τη θεσπισθείσα με τις νέες διατάξεις διαδικασία διενέργειας των πλειστηριασμών με ηλεκτρονικά μέσα και εναρμόνισης κατά τα λοιπά με τις νέες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (ΚΠολΔ) ως προς το χρόνο άσκησης αναγγελίας απαιτήσεων δανειστών και κατάταξης των απαιτήσεών τους. Συνοπτικά, οι κυριότερες μεταβολές που επήλθαν στο δίκαιο της διοικητικής εκτέλεσης, με την επιφύλαξη των ειδικότερα οριζόμενων στις σχετικές μεταβατικές διατάξεις, είναι οι ακόλουθες:

Θέσπιση διενέργειας και των κατά ΚΕΔΕ διενεργούμενων πλειστηριασμών (κινητών και ακινήτων) με ηλεκτρονικά μέσα. Αποκλειστική διενέργεια αυτών με ηλεκτρονικά μέσα από 1.5.2018

Εναρμόνιση του χρόνου και τρόπου διενέργειας πλειστηριασμού (κινητών και ακινήτων) με ηλεκτρονικά μέσα κατά τα πρότυπα του ΚΠολΔ

Θέσπιση ηλεκτρονικής δημοσίευσης περιλήψεων προγραμμάτων πλειστηριασμού σε διαδικτυακό τόπο και μεταβολή / εναρμόνιση του χρόνου κοινοποίησης και δημοσίευσης του προγράμματος πλειστηριασμού (κινητών και ακινήτων)

Θέσπιση ελάχιστου / υποχρεωτικού περιεχομένου της περίληψης προγράμματος πλειστηριασμού (κινητών και ακινήτων)

Θέσπιση ειδικής προθεσμίας κατάθεσης εκπλειστηριάσματος από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού με ηλεκτρονικά μέσα

Μεταβολή του χρόνου αποστολής των σχετικών εγγράφων στον υπάλληλο του πλειστηριασμού τουλάχιστον πέντε ημέρες πριν από τον πλειστηριασμό (κινητών και ακινήτων)

Επαναπροσδιορισμός της τιμής πρώτης προσφοράς σε προγράμματα πλειστηριασμών (ακινήτων) που εκδίδονται μετά την 17.1.2018 και καθορισμός αυτής βάσει της εμπορικής αξίας τους. Εναρμόνιση με τα ισχύοντα περί εκτίμησης της αξίας και καθορισμού τιμής πρώτης προσφοράς στην εμπορική αξία των ακινήτων, για κατασχέσεις που επιβάλλονται μετά την 18.1.2018

Διεύρυνση της προθεσμίας άσκησης αναγγελίας του Δημοσίου το αργότερο σε δέκα πέντε ημέρες από τον πλειστηριασμό

Εναρμόνιση των διατάξεων του ΚΕΔΕ περί κατάταξης απαιτήσεων του Δημοσίου με τις σχετικές νομοθετικές μεταβολές στον ΚΠολΔ και τον Πτωχευτικό Κώδικα (ν. 3588/2007, Α'153)

Εκτενέστερη παρουσίαση των ανωτέρω νομοθετικών μεταβολών γίνεται στο Μέρος Πρώτο της παρούσας. ii. των άρθρων 176 και 177 του Κεφαλαίου Α και των άρθρων 207 και 208 του Κεφαλαίου Γ του Τμήματος Γ του ίδιου νόμου, με τα οποία επήλθαν μεταβολές στο δίκαιο

της κοινής αναγκαστικής εκτέλεσης και της πτώχευσης, κυρίως κατά το μέρος που αφορούν τροποποιήσεις ως προς την κατάταξη απαιτήσεων δανειστών καθώς και την αποκλειστική πλέον διενέργεια των κατά τον ΚΠολΔ πλειστηριασμών με ηλεκτρονικά μέσα από 21.2.2018. Το κείμενο των εν λόγω διατάξεων παρατίθεται στο παράρτημα της παρούσας, ενώ, ειδικά για τα νέα άρθρα 977Α του ΚΠολΔ και 156Α του Πτωχευτικού Κώδικα περί κατάταξης απαιτήσεων δανειστών, που εισήχθησαν με τα άρθρα 176 και 177 του ν. 4512/2018, αντίστοιχα, γίνεται συνοπτική αναφορά στο Μέρος Δεύτερο της παρούσας. Β. Παρέχουμε οδηγίες κατά περίπτωση, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων μας :α) ως προς τον τρόπο εφαρμογής των διαλαμβανόμενων στην Κοινή Απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών και του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων, ΠΟΛ 1011/2018 (ΦΕΚ Β 63/18.1.2018), με θέμα «Τρόπος προσδιορισμού της εμπορικής αξίας του ακινήτου που κατάσχεται ή εκπλειστηριάζεται σύμφωνα με τον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (ν.δ. 356/1974), καθορισμός του αρμόδιου οργάνου προσδιορισμού της αξίας αυτής, της αμοιβής και του τρόπου πληρωμής αυτού καθώς και κάθε άλλου ειδικότερου θέματος» (βλ. Μέρος Τρίτο της παρούσας) και β) ως προς τη διαδικασία μείωσης της τιμής πρώτης προσφοράς στους διενεργούμενους κατά ΚΕΔΕ πλειστηριασμούς (βλ. Μέρος Τέταρτο της παρούσας).

Αναδημοσίευση από lawspot.gr

Αποσύνδεση ασφάλισης από την ιδιότητα του Δικηγόρου

Εγκύκλιο με θέμα «Γνωστοποίηση άρθρου 20 του ν.4488/2017 – Αποσύνδεση ασφάλισης από ιδιότητα» εξέδωσε το Υπουργείο Εργασίας. Όπως αναφέρεται στην Εγκύκλιο, με τις διατάξεις του άρθρου 20 του ν.4488/2017 (ΦΕΚ Α' 137/13-9-2017) επέρχονται μεταβολές στο καθεστώς ασφάλισης των μηχανικών και των δικηγόρων στον ΕΦΚΑ και το ΕΤΕΑΕΠ, αναδρομικά από 1/1/2017, με βασικό στοιχείο την αποσύνδεση της υποχρεωτικής υπαγωγής στην ασφάλιση των ανωτέρω φορέων από την εγγραφή στους οικείους επαγγελματικούς συλλόγους.

Όσον αφορά στην ασφάλιση των Δικηγόρων στην Εγκύκλιο επισημαίνονται τα εξής: «Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Ν.Δ. 4114/1960, όπως ισχύει, στην ασφάλιση του πρώην ΕΤΑΑ – Τομέας Ασφάλισης Νομικών υπάγονται υποχρεωτικά οι δικηγόροι που έχουν δικαίωμα άσκησης του επαγγέλματος σύμφωνα με τον Κώδικα Δικηγόρων, από την εγγραφή τους στα μητρώα του οικείου δικηγορικού συλλόγου. Επιπλέον, από τις διατάξεις του άρθρου 9 παρ. 4 του ανωτέρω Νομοθετικού Διατάγματος προβλέπεται ότι δεν συνυπολογίζεται στο χρόνο ασφάλισης το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο δικηγόρος δεν ασκεί πράγματι το λειτούργημα. Για την απόδειξη άσκησης του δικηγορικού λειτουργήματος έχουν εφαρμογή τα προβλεπόμενα από το π.δ. 299/1999.

Αντίστοιχα, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, οι νόμιμα διορισμένοι δικηγόροι που έχουν εγγραφεί στα μητρώα του οικείου δικηγορικού συλλόγου Αθηνών, Πειραιώς, Θεσσαλονίκης και Επαρχιών, εφόσον ασκούν ενεργά και αποκλειστικά το δικηγορικό λειτούργημα και διατηρούν την επαγγελματική τους εγκατάσταση στην περιφέρεια του αντίστοιχου Πρωτοδικείου Αθηνών, Εφετείου Πειραιώς, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης και στο αντίστοιχο Πρωτοδικείο της Επαρχίας, καθώς και

οι τελούντες σε νόμιμη αναστολή ασκήσεως του επαγγέλματος του δικηγόρου, ασφαρίζονται υποχρεωτικά στους αντίστοιχους Τομείς Υγείας Δικηγόρων Αθηνών, Πειραιώς, Θεσσαλονίκης και Επαρχιών από την ίδια ημερομηνία εγγραφής τους στο πρώην Ταμείο Νομικών.

Με το άρθρο 20 παρ. 2 του ν.4488/2017 τίθεται ως προϋπόθεση η ταυτόχρονη έναρξη επαγγελματικής δραστηριότητας στη Δ.Ο.Υ. για την ασφάλιση των δικηγόρων που ασκούν ελεύθερο επάγγελμα στον ΕΦΚΑ (πρώην ΕΤΑΑ – Τομείς Νομικών), για κύρια σύνταξη και υγειονομική περίθαλψη. Σε περίπτωση διακοπής άσκησης της επαγγελματικής δραστηριότητας και διαγραφής από τη Δ.Ο.Υ. διακόπτεται η υποχρεωτική ασφάλιση στον ΕΦΚΑ.

Τα ανωτέρω εφαρμόζονται αντίστοιχα για τα εν λόγω πρόσωπα ως προς την ασφάλισή τους στο ΕΤΕΑΕΠ για επικουρική ασφάλιση και εφάπαξ παροχή (πρώην Τομέας Επικουρικής Ασφάλισης Δικηγόρων και πρώην Τομέας Πρόνοιας Δικηγόρων Αθηνών του ΕΤΑΑ) σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 του ν.4387/2016.

Επισημαίνουμε ότι στις περιπτώσεις δικηγόρων με έμμισθη εντολή η ασφάλιση στον ΕΦΚΑ (πρώην ΕΤΑΑ – Τομείς Νομικών) και το ΕΤΕΑΕΠ είναι υποχρεωτική από την ημερομηνία ανάληψης της έμμισθης εντολής, χωρίς να εξετάζεται εάν έχει πραγματοποιηθεί έναρξη επαγγελματικής δραστηριότητας στη Δ.Ο.Υ.

Σημειώνουμε ότι οι ρυθμίσεις του άρθρου 20 του ν.4488/2017 εφαρμόζονται και στους δικηγόρους που τελούν σε αναστολή σύμφωνα με τον Κώδικα Δικηγόρων (ν.4194/2013). Συνεπώς, δικηγόροι που τελούν σε αναστολή και έχουν προχωρήσει σε διακοπή της επαγγελματικής τους δραστηριότητας στη Δ.Ο.Υ. δεν υπάγονται στην υποχρεωτική ασφάλιση του ΕΦΚΑ και του ΕΤΕΑΕΠ (πρώην ΕΤΑΑ – Τομείς Νομικών).

Ειδικά για τους δικηγόρους που είναι εταίροι σε δικηγορικές εταιρείες

σύμφωνα με τα οριζόμενα στον Κώδικα Δικηγόρων (ν.4194/2013), η υπαγωγή τους στην ασφάλιση του ΕΦΚΑ (πρώην ΕΤΑΑ – Τομείς Νομικών) και του ΕΤΕΑΕΠ είναι υποχρεωτική. Στις περιπτώσεις αυτές θα πρέπει να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία έναρξης εργασιών μη φυσικού προσώπου στη Δ.Ο.Υ για τη δικηγορική εταιρεία και η καταχώρισή της στο ειδικό βιβλίο (μητρώο εταιρειών) που τηρείται από τον δικηγορικό σύλλογο της έδρας της εταιρείας».

Αναδημοσίευση από legalnews24.gr

Άρειος Πάγος: Οι διαχειριστές ιστοσελίδων δεν ευθύνονται για τα σχόλια των χρηστών (ΑΠ 1425/2017)

Υπό ποιες προϋποθέσεις φέρει ευθύνη ο διαχειριστής ιστοσελίδας για δυσφημιστικά σχόλια επισκεπτών;

Μία σημαντική απόφαση, η οποία εναρμονίζει τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων με τις προβλέψεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με το διαδίκτυο, εξέδωσε ο Άρειος Πάγος. Ειδικότερα, με την απόφαση 1425/2017 ο Άρειος Πάγος (Α2 Πολιτικό Τμήμα) έκανε δεκτή τη σχετική αίτηση αναίρεσης και ανέτρεψε απόφαση του Εφετείου Αθηνών, σύμφωνα με την οποία διαχειριστής ιστοσελίδας έχει αντικειμενική ευθύνη για τα σχόλια που αναρτούν οι αναγνώστες. Η υπόθεση αφορούσε σε σχόλια που υπεβλήθησαν από χρήστες με ψευδώνυμα σε άρθρο ιστοσελίδας και τα οποία κρίθηκαν ως δυσφημιστικά. Όπως επισημαίνει ο Άρειος Πάγος, από το συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 13 του Προεδρικού Διατάγματος 131/2003 (προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην Οδηγία 2000/31 για το ηλεκτρονικό εμπόριο) και του άρθρου μόνου του Νόμου 1178/1981 (περί αστικής ευθύνης του Τύπου), προκύπτει ότι η αντικειμενική ευθύνη του «φορέα παροχής υπηρεσιών» (αντίστοιχη με εκείνη του ιδιοκτήτη εντύπου) ισχύει για τις αναρτήσεις που γίνονται στο διαδικτυακό τόπο και όχι στο χώρο φιλοξενίας περιεχομένου, όπου αναρτώνται κείμενα «αποδεκτών της υπηρεσίας» (δηλαδή τρίτων χρηστών του διαδικτυακού τόπου). Σύμφωνα με το Ανώτατο Δικαστήριο, για τις τελευταίες αυτές αναρτήσεις εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 13 παρ.1 π.δ. 131/2003, δηλαδή υπάρχει ευθύνη του φορέα παροχής υπηρεσιών όταν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου αυτού. Σύμφωνα με το άρθρο 13 του Π.Δ. 131/2013, σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας συνισταμένης στην αποθήκευση

πληροφοριών παρεχομένων από ένα αποδέκτη υπηρεσίας, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής της υπηρεσίας για τις πληροφορίες που αποθηκεύονται μετά από αίτηση αποδέκτη της υπηρεσίας, υπό τους όρους ότι: (α) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας δεν γνωρίζει πραγματικά ότι πρόκειται για παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία και ότι, σε ό,τι αφορά αξιώσεις αποζημιώσεως, δεν γνωρίζει τα γεγονότα ή τις περιστάσεις από τις οποίες προκύπτει η παράνομη δραστηριότητα ή πληροφορία, ή (β) ο φορέας παροχής της υπηρεσίας, μόλις αντιληφθεί τα προαναφερθέντα, αποσύρει ταχέως τις πληροφορίες ή καθιστά την πρόσβαση σε αυτές αδύνατη. Όπως αναφέρεται στην απόφαση, το Εφετείο απέρριψε την έφεση του αναιρεσειόντος κατά της πρωτόδικης απόφασης, η οποία είχε δεχθεί εν μέρει την κατ' αυτού αγωγή και τον είχε υποχρεώσει να καταβάλει για την ίδια αιτία σε κάθε αναιρεσίβλητο το αυτό ως άνω χρηματικό ποσό των 7.000 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από της επιδόσεως της αγωγής έως εξοφλήσεως. «Έτσι που έκρινε το Εφετείο παραβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου μόνου του ν.1178/1981, τις οποίες εφήρμοσε ενώ δεν ήταν εφαρμοστέες εν προκειμένω, καθώς επίσης και τις διατάξεις του άρθρου 13 του π.δ. 131/2003, τις οποίες δεν εφήρμοσε, με την αιτιολογία ότι ο αναιρεσειών δεν είναι φορέας παροχής υπηρεσιών της κοινωνίας, ενώ οι διατάξεις αυτές ήταν εφαρμοστέες στην ένδικη υπόθεση. Ειδικότερα δέχθηκε ότι υπάρχει ευθύνη του αναιρεσειόντος ο οποίος είχε τη διεύθυνση ιστοσελίδας (δηλαδή είχε την ιδιότητα του «φορέα παροχής υπηρεσιών») από κείμενα τα οποία αναρτήθηκαν στο χώρο φιλοξενίας της ιστοσελίδας από χρήστες αυτής (δηλαδή από πρόσωπα που είχαν την ιδιότητα των «αποδεκτών της υπηρεσίας»), χωρίς να αναφέρει αν συνέτρεχαν ή όχι οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 π.δ. 131/2003, υπό την ρυθμιστική εμβέλεια του οποίου έπρεπε να κριθεί η ένδικη διαφορά».

Όπως αναφέρει ο δικηγόρος που χειρίστηκε την υπόθεση, κ. Βασίλης Σωτηρόπουλος, ο διαχειριστής της ιστοσελίδας δεν νοείται να έχει προληπτική ευθύνη για τα σχόλια των χρηστών, καθώς ως προς το πεδίο φιλοξενίας σχολιασμού είναι «φορέας παροχής υπηρεσίας Κοινωνίας της Πληροφορίας» και όχι ιδιοκτήτης μέσου ενημέρωσης ώστε να ευθύνεται αντικειμενικά για όλο το περιεχόμενο που φιλοξενεί σαν να το είχε επιλέξει. Τα κατώτερα δικαστήρια απέρριψαν αυτό τον ισχυρισμό και υποχρέωσαν τον διαχειριστή της ιστοσελίδας να πληρώσει αποζημιώσεις για τα σχόλια των χρηστών, τελικά όμως ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι δεν εφαρμόζεται ο Νόμος Περί Τύπου ως προς την φιλοξενία σχολίων ώστε να ευθύνεται γι'αυτά ο ιδιοκτήτης του ιστοτόπου, καθώς και ότι ο ιδιοκτήτης του ιστοτόπου είναι «φορέας παροχής υπηρεσίας κοινωνίας της πληροφορίας», ο οποίος δεν ευθύνεται προληπτικά για τις πληροφορίες που αναρτούν οι ενδιαφερόμενοι, αλλά μόνο εφόσον του επισημανθεί ότι υπάρχουν παράνομες πληροφορίες και δεν τις αποσύρει ταχέως.

Αναδημοσίευση από lawspot.gr

Αποζημίωση σε εργατικό ατύχημα: Ερμηνεία των διατάξεων για τις υποχρεώσεις του εργοδότη

Αυθεντική ερμηνεία της διάταξης του Α.Ν. 1846/1951 σχετικά με την αποζημίωση εργατών/υπαλλήλων (Νόμος 4512/2018)

Με το άρθρο 212 του Νόμου 4512/2018 παρέχεται η αυθεντική ερμηνεία της παρ. 2 του άρθρου 34 του α.ν. 1846/1951, σχετικά με την αποζημίωση που υποχρεούται να καταβάλλει ο εργοδότης σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος. Όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση, με την προτεινόμενη αποσαφηνίζεται ότι, κατά την αληθή έννοια της διάταξης αυτής και την αληθή βούληση του νομοθέτη, ο εργοδότης οφείλει να καταβάλλει στο μεν ασφαλιστικό φορέα τις δαπάνες που αυτός χορήγησε στον παθόντα από εργατικό ατύχημα, στον δε παθόντα τη διαφορά ανάμεσα στις παροχές αυτές και την πλήρη αποζημίωση που δικαιούται κατά τις κοινές διατάξεις του Αστικού Κώδικα, σε κάθε περίπτωση που βεβαιώνεται δικαστικά ότι το εργατικό ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη, είτε ως προς αυτό καθεαυτό το αποτέλεσμα του εργατικού ατυχήματος είτε όμως και ως προς την παραβίαση της κείμενης νομοθεσίας περί ασφάλειας και υγείας στην εργασία. Η νέα διάταξη προβλέπει τα εξής: Η αληθής έννοια της παρ. 2 του άρθρου 34 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179) είναι ότι ο εργοδότης υποχρεούται να καταβάλλει τη δαπάνη που προβλέπεται στην περίπτωση α' της παραγράφου 2 και τη διαφορά μεταξύ του ποσού της, κατά τον Αστικό Κώδικα, αποζημίωσης και των χορηγητέων ασφαλιστικών παροχών που προβλέπεται στην περίπτωση β' της παραγράφου 2, εφόσον, με δικαστική απόφαση, διαπιστώνεται ότι το ατύχημα, κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του προστεθέντος από αυτόν προσώπου, είτε ως προς το αποτέλεσμα του ατυχήματος καθεαυτό είτε ως προς τη μη τήρηση

διατάξεων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών, που ορίζουν μέτρα προστασίας της ασφάλειας και της υγείας στην εργασία, εάν το ατύχημα συνδέεται αιτιωδώς με παραβάσεις των διατάξεων αυτών. Τι αναφέρει η σχετική αιτιολογική έκθεση. Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 6 του ν. 551/1915 (Α' 11), όπως κωδικοποιήθηκε εν συνεχεία με το β.δ. της 24ης.07./25ης.08.1920 (Α' 191), ο κύριος επιχείρησης του είδους που καθορίζεται από το άρθρο 2 του νόμου αυτού, υποχρεούται, ανεξαρτήτως υπαιτιότητας (αντικειμενική ευθύνη) και υπό τις καθοριζόμενες στο νόμο αυτό ειδικότερες προϋποθέσεις, να καταβάλει την προβλεπόμενη στον ίδιο νόμο αποζημίωση για περιουσιακή ζημία (άρθρο 3 παρ. 5), στον εργάτη ή υπάλληλό του, που υπέστη βλάβη της υγείας ή της σωματικής του ακεραιότητας, συνεπεία ατυχήματος που επήλθε από βίαιο συμβάν, κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής, σε περίπτωση δε θανάτου από την ίδια αιτία, στα καθοριζόμενα στο άρθρο 6 του ίδιου νόμου συγγενικά του πρόσωπα.

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 60 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179), εάν ο παθών εξ εργατικού ατυχήματος υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ, τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από την ευθύνη που προκύπτει με βάση τις ειδικές διατάξεις περί εργατικών ατυχημάτων, όπως αυτές κωδικοποιήθηκαν με το β.δ. της 24ης.07./25ης.08.1920 (Α' 191). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 34 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179), όταν το εργατικό ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη, αυτός (δεν απαλλάσσεται από τη σχετική ευθύνη, αλλά) οφείλει να καταβάλει, αφενός στο ΙΚΑ τη δαπάνη των παροχών που ο εν λόγω φορέας χορήγησε στον παθόντα και αφετέρου στον παθόντα τη διαφορά ανάμεσα στις παροχές που αυτός έλαβε από το ΙΚΑ και στην αποζημίωση που δικαιούται βάσει των κοινών διατάξεων του αστικού δικαίου. Η πρόβλεψη του κανόνα της κατ'

αρχήν απαλλαγής (με το άρθρο 60 παρ. 3) του εργοδότη από τη σχετική (αντικειμενική) ευθύνη και της κάλυψης του αντίστοιχου κινδύνου από τον φορέα κοινωνικής ασφάλισης του εργαζομένου είναι εύλογη, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του γεγονότος ότι μέρος των καταβαλλόμενων από τον εργοδότη ασφαλιστικών εισφορών κατατείνει ακριβώς στην κάλυψη του ασφαλιστικού κινδύνου επέλευσης ατυχημάτων κατά την εκτέλεση της εργασίας ή με αφορμή αυτή. Είναι, άλλωστε, γνωστό ότι η κάλυψη αυτού ακριβώς του ασφαλιστικού κινδύνου, του κινδύνου από εργατικό ατύχημα (όπως και της κάλυψης του γήρατος, της μητρότητας κ.α.) υπήρξε μεταξύ των βασικών στόχων της ίδιας της ίδρυσης και συγκρότησης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Εντούτοις, η διατύπωση της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 34 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179) περί εξαιρέσεως από την κατ' αρχήν απαλλαγή του εργοδότη από τη σχετική ευθύνη σε περίπτωση που το ατύχημα οφείλεται σε δόλου αυτού, εξεταζόμενη σε συνδυασμό με εκείνη της παρ. 3 του άρθρου 60 του ίδιου νόμου (η οποία, όπως επισημάνθηκε, προβλέπει την απαλλαγή του εργοδότη από την, απορρέουσα από τις ειδικές διατάξεις περί εργατικών ατυχημάτων, αντικειμενική ευθύνη, σε περίπτωση υπαγωγής του παθόντος εργαζομένου στην ασφάλιση του ΙΚΑ), έχει επί σειρά ετών προκαλέσει σοβαρές ερμηνευτικές αμφισβητήσεις και διχογνωμίες και έχει δημιουργήσει το έδαφος για την υιοθέτηση ερμηνευτικών εκδοχών, που, κατ' αποτέλεσμα, όχι μόνο δεν απηχούν την αληθή βούληση του νομοθέτη και το σκοπό που θέλησε να εξυπηρετήσει με την πρόβλεψη της απαλλαγής του εργοδότη από την αντικειμενική ευθύνη σε περιπτώσεις εργατικών ατυχημάτων, αλλά κείνται, επιπλέον, εκτός των ορίων βασικών συνταγματικών διατάξεων. Ειδικότερα, τίθεται το ζήτημα εάν η εισαγόμενη με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 34 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179) εξαιρέση από την απαλλαγή του εργοδότη από τη

σχετική ευθύνη και η συνακόλουθη υποχρέωση του εργοδότη να καταβάλει αφενός στον ασφαλιστικό φορέα τη δαπάνη των χορηγούμενων στον παθόντα παροχών και αφετέρου στον ίδιο τον παθόντα τη διαφορά ανάμεσα στις παροχές αυτές και την πλήρη αποζημίωση που δικαιούται κατά τις κοινές διατάξεις του Αστικού Κώδικα, συντρέχει μόνο στην περίπτωση που ο δόλος του εργοδότη καλύπτει και το αποτέλεσμα του εργατικού ατυχήματος (μόνον, δηλαδή, εφόσον ο εργοδότης θέλησε ή αποδέχθηκε και την ίδια τη βλάβη του παθόντος) ή εάν η έννοια της φράσης «οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του υπ' αυτού προστηθέντος προσώπου» καλύπτει και την περίπτωση που το εργατικό ατύχημα συνδέεται αιτιωδώς με δόλια παραβίαση, από αυτούς, των διατάξεων νόμων, διαταγμάτων και κανονισμών που προβλέπουν τα υποχρεωτικά μέτρα προστασίας της ασφάλειας και της 77 υγείας στην εργασία. Η υιοθέτηση της πρώτης εκδοχής οδηγεί στο αποτέλεσμα, ακόμα και εργοδότες που εν γνώσει τους παραβιάζουν τα προβλεπόμενα από το νόμο μέτρα ασφαλείας και συνειδητά εκθέτουν τους εργαζομένους στους αντίστοιχους σοβαρούς κινδύνους, να μετακυλίσουν στο ασφαλιστικό σύστημα την ευθύνη της παράνομης αυτής και αντικοινωνικής συμπεριφοράς, η οποία και στάθηκε αιτία - εφόσον τούτο βεβαιώνεται και από τις σχετικές δικαστικές αποφάσεις- για την επέλευση του εργατικού ατυχήματος. Κάτι τέτοιο, όμως, κείται εκτός της λογικής της ασφαλιστικής κάλυψης του εργατικού ατυχήματος, καθώς η καταβολή των σχετικών εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών δεν εξασφαλίζει στον εργοδότη τη δυνατότητα να μην τηρεί τη νομοθεσία για την ασφάλεια και την υγεία στην εργασία, αλλά τον ασφαλίζει από την περίπτωση που, παρά την τήρηση των σχετικών μέτρων ασφαλείας, επέρχεται το ατύχες, βίαιο συμβάν. Σε διαφορετική περίπτωση το ασφαλιστικό σύστημα επιβαρύνεται με -σημαντικές, συνήθως- δαπάνες χορήγησης των σχετικών ασφαλιστικών παροχών στα

θύματα εργατικών ατυχημάτων ή τους συγγενείς τους, αναλαμβάνοντας το κόστος μιας -ούτως ή άλλως- αξιόποινης (αφού ο νόμος προβλέπει και ποινικές κυρώσεις για τη μη τήρηση των προβλεπόμενων μέτρων ασφαλείας στην εργασία) συμπεριφοράς του εργοδότη. Παράλληλα, η υιοθέτηση μιας ερμηνευτικής εκδοχής της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 34 παρ. 2 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179) που οδηγεί εμμέσως σε αποκλεισμό της ευθύνης του εργοδότη (ακόμα και ενός εργοδότη που συνειδητά δεν τηρεί τις διατάξεις περί ασφάλειας στην εργασία) για την καταβολή στον παθόντα της διαφοράς ανάμεσα στις χορηγούμενες σε αυτόν παροχές από τον φορέα κοινωνικής ασφάλισης και στην πλήρη αποζημίωση που αυτός δικαιούται βάσει των διατάξεων του Αστικού Κώδικα, θα αποστερούσε από τον παθόντα εργαζόμενο το δικαίωμα δικαστικής προστασίας (κατά παράβαση του άρθρου 20 του Συντάγματος) ως προς την αποκατάσταση της σοβαρής -κατά κανόνα- υλικής ζημίας που υπέστη από το εργατικό ατύχημα. Ωστόσο, μία τέτοια ερμηνεία, που θα οδηγούσε στο εξαιρετικά ανεπιεικές αποτέλεσμα του αποκλεισμού της δυνατότητας του παθόντος του εργατικού ατυχήματος (όπου κατά κανόνα το κόστος της αποκατάστασης της υγείας ή της αντιμετώπισης των συνθηκών που συνεπάγεται μία μόνιμη αναπηρία υπερβαίνει σημαντικά τις χορηγούμενες από τον ασφαλιστικό φορέα παροχές) να αξιώσει την επιπλέον αυτή αποζημίωση, που απορρέει από τις κοινές διατάξεις του αστικού δικαίου, έναντι ενός εργοδότη που εν γνώσει του έχει παραβιάσει τις διατάξεις περί προστασίας της ασφάλειας και της υγείας στην εργασία, δεν είναι δυνατόν να γίνει ανεκτή από την έννομη τάξη (άρθρο 5 του Συντάγματος). Μία τέτοια ερμηνεία, άλλωστε, δεν προκύπτει ούτε από τη συνδυαστική εφαρμογή της ερμηνευόμενης διάταξης με εκείνη της παρ. 3 του άρθρου 60 του ίδιου νόμου, αφού η τελευταία, όπως επισημάνθηκε, εισάγει απαλλαγή του εργοδότη, όχι από κάθε ευθύνη, αλλά από την αντικειμενική ευθύνη που προβλέπεται από

τις ειδικές διατάξεις περί εργατικών ατυχημάτων. Ενόψει των ανωτέρω, με την προτεινόμενη ρύθμιση αίρεται η σχετική ερμηνευτική αμφισβήτηση και αποσαφηνίζεται ότι, κατά την αληθή έννοια της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 34 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179) και την αληθή βούληση του νομοθέτη, ο εργοδότης οφείλει να καταβάλει στο μεν ασφαλιστικό φορέα τις δαπάνες που αυτός χορήγησε στον παθόντα από εργατικό ατύχημα, στον δε παθόντα τη διαφορά ανάμεσα στις παροχές αυτές και την πλήρη αποζημίωση που δικαιούται κατά τις κοινές διατάξεις του Αστικού Κώδικα, σε κάθε περίπτωση που βεβαιώνεται δικαστικά ότι το εργατικό ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη, είτε ως προς αυτό καθεαυτό το αποτέλεσμα του εργατικού ατυχήματος είτε όμως και ως προς την παραβίαση της κείμενης νομοθεσίας περί ασφάλειας και υγείας στην εργασία.

Αναδημοσίευση από lawspot.gr

Συναινετικό Διαζύγιο: Η νέα διαδικασία μετά το ν.4509/2017

Εγκύκλιο με θέμα «Συναινετικό διαζύγιο (Ν. 4509/2017, άρθρο 22)» σχετικά με το νέο τρόπο συναινετικής λύσης του γάμου εξέδωσε ο Συμβολαιογραφικός Σύλλογος Εφετείων Αθηνών, Πειραιώς, Αιγαίου και Δωδεκανήσου. Η Εγκύκλιος αναφέρει τα εξής:

«Με τις διατάξεις του άρθρου 22 του Ν. 4509/2017 (ΦΕΚ 201 Α/22-12-2017) αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις των άρθρων 1438 και 1441 του Αστικού Κώδικα, σύμφωνα με τις οποίες το συναινετικό διαζύγιο απαγγελλόταν με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, και εφεξής ορίζεται ότι η συναινετική λύση του γάμου χωρεί μόνο με συμβολαιογραφικό έγγραφο και καθορίζεται λεπτομερώς η διαδικασία που ακολουθείται.

Βάση για την έναρξη της νέας διαδικασίας αποτελεί η έγγραφη συμφωνία των συζύγων περί λύσεως του γάμου τους. Η συμφωνία συνάπτεται εγγράφως είτε μεταξύ των συζύγων με την παρουσία των πληρεξουσίων δικηγόρων τους και επικυρώνεται το γνήσιο της επί του εγγράφου υπογραφής των συζύγων (όχι των δικηγόρων) από την Γραμματεία του Ειρηνοδικείου της έδρας του συμβολαιογράφου που θα καταρτίσει την συμβολαιογραφική πράξη της λύσεως του γάμου τους, είτε μόνον από τους δικηγόρους τους, εφόσον ο κάθε σύζυγος έχει προηγουμένως χορηγήσει στον δικηγόρο του ειδική πληρεξουσιότητα για τον σκοπό αυτό με συμβολαιογραφικό έγγραφο, στο οποίο περιέχονται οι όροι της κοινής τους συμφωνίας (συναποστέλλεται σχετικό σχέδιο). Το ειδικό αυτό πληρεξούσιο ισχύει μόνο για ένα μήνα.

Τα πρόσωπα, τα οποία είναι ικανά να συνάψουν γάμο (άρθρα 1350 επ. ΑΚ), έχουν και την ικανότητα να συνάψουν συμφωνία για τη λύση του. Οι ανήλικοι και οι τελούντες σε επικουρική δικαστική συμπαράσταση μπορούν να συνάπτουν συμφωνία λύσεως του γάμου τους χωρίς άδεια του δικαστηρίου ή συναίνεση του δικαστικού συμπαραστάτη κατ’

ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 594 ΚΠολΔ.

Η συμφωνία των συζύγων δεν εξαρτάται από όρους ή προθεσμίες ή αιρέσεις. Αν τυχόν περιληφθούν στο κείμενο της έγγραφης συμφωνίας την καθιστούν ανύπαρκτη, διότι θεωρείται ότι αίρουν την συναίνεση.

Σε περίπτωση ύπαρξης ανήλικων τέκνων, ουσιαστική προϋπόθεση του συναινετικού διαζυγίου αποτελεί η συμφωνία για την επιμέλεια αυτών, την επικοινωνία με αυτά και την διατροφή τους. Η συμφωνία αυτή δύναται είτε να εμπεριέχεται στην συμφωνία των συζύγων για την λύση του γάμου τους, είτε σε άλλη έγγραφη συμφωνία, η οποία συνάπτεται, όπως ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 1441 ΑΚ, δηλ. είτε από τους συζύγους και τους πληρεξουσίους δικηγόρους τους, είτε από τους εφοδιασμένους με ειδικό συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο δικηγόρους τους. Η ως άνω συμφωνία ισχύει για δύο (2) έτη τουλάχιστον –με δυνατότητα σύναψης νέας με την ίδια διαδικασία–, εκτός κι αν τα ανήλικα τέκνα ενηλικιώνονται προ της παρόδου της διετίας, οπότε ισχύει μέχρι της ενηλικιώσεώς τους. Στην συγκεκριμένη διάταξη γίνεται ρητή πρόβλεψη μόνο για τα ανήλικα τέκνα. Θέματα διατροφής π.χ. ενηλίκων αλλά αναπήρων τέκνων ή σπουδαστών ή του/της πρώην συζύγου ρυθμίζονται από τις λοιπές διατάξεις του Αστικού Κώδικα (άρθρα 1442 έως 1446 και 1485 επ.).

Η συναφθείσα, κατά τ' ανωτέρω, έγγραφη κοινή συμφωνία των συζύγων για α) την λύση του γάμου τους και β) τη ρύθμιση της επιμέλειας των ανηλίκων τέκνων τους, της επικοινωνίας τους με αυτά και την διατροφή τους υποβάλλεται στο συμβολαιογράφο, που θα καταρτίσει την συμβολαιογραφική πράξη της λύσεως του γάμου τους είτε από τους συζύγους με θεωρημένο επ' αυτής το γνήσιο της υπογραφής τους από τη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου της έδρας του συμβολαιογράφου, οι οποίοι παρίστανται, μετά των δικηγόρων τους, είτε διά των εφοδιασμένων με το ειδικό συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο δικηγόρων

τους, όπως προαναφέρθηκε.

Για την κατάρτιση της συμβολαιογραφικής πράξης της συναινετικής λύσης του γάμου απαιτούνται:

α) Η έγγραφη συμφωνία των συζύγων, σύμφωνα με τ' ανωτέρω, η οποία ενσωματώνεται στην συμβολαιογραφική πράξη και το πρωτότυπό της προσαρτάται σ' αυτή.

β) Η παρέλευση τουλάχιστον δεκαημέρου από την επομένη της ημερομηνίας θεώρησης του γνησίου της υπογραφής των συζύγων επί της εγγράφου συμφωνίας από τη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου, ή από την επομένη της ημερομηνίας σύναψης της προαναφερθείσας εγγράφου συμφωνίας από τους εφοδιασμένους με ειδικό συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο δικηγόρους των συζύγων. Στην περίπτωση αυτή, ελέγχεται η ισχύς των πληρεξουσίων (προσοχή: να μην έχει παρέλθει μήνας από την χορήγησή τους).

γ) Επικυρωμένα αντίγραφα των πληρεξουσίων, τα οποία προσαρτώνται στη συμβολαιογραφική πράξη. Ο κάθε σύζυγος χορηγεί ειδική πληρεξουσιότητα στο δικηγόρο του να προβεί σε συγκεκριμένες ενέργειες, ήτοι 1) στην υπογραφή της κοινής συμφωνίας, η οποία ενσωματώνεται στο πληρεξούσιο, 2) στην αίτηση για έκδοση της ληξιαρχικής πράξης γάμου και του πιστοποιητικού οικογενειακής κατάστασης, αν δεν τα προσκομίζουν οι σύζυγοι, και στην παραλαβή τους, 3) στην υπογραφή της συμβολαιογραφικής πράξης της συναινετικής λύσης του γάμου, 4) στην κατάθεση της πράξης στο αρμόδιο Ληξιαρχείο. Αν έχει τελεσθεί θρησκευτικός γάμος, να αιτείται από τον αρμόδιο Εισαγγελέα την παραγγελία προς τον αρμόδιο Μητροπολίτη για την πνευματική λύση αυτού και να παραλαμβάνει από τον Μητροπολίτη το σχετικό έγγραφο, το οποίο κατατίθεται στο Ληξιαρχείο μαζί με τα υπόλοιπα έγγραφα (αντίγραφο συμβολαιογραφικής πράξης και αίτηση με την επ' αυτής εισαγγελική

παραγγελία).

δ) Ληξιαρχική πράξη του γάμου. Αποδεικνύεται δι' αυτής η ύπαρξη του γάμου, προκειμένου να ακολουθήσει και η λύση του. Ληξιαρχική πράξη από αλλοδαπή αρχή ισχύει, εφόσον τηρήθηκαν οι διατυπώσεις που ορίζει ο νόμος του τόπου σύνταξής της (άρθρο 41 Ν. 344/1976). Γίνεται μνεία ότι γάμοι που τελούνται στην Ελλάδα από παλαιοημερολογίτη ιερέα είναι έγκυροι, εφόσον αυτός «φέρει κανονικώς» το ιερατικό σχήμα και δεν έχει καθαιρεθεί, διότι ο παλαιοημερολογιτισμός στην Ελλάδα δεν αποτελεί ίδια θρησκεία, δόγμα ή αίρεση.

ε) Πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης.

στ) Δύο γραμμάτια προκαταβολής εισφορών και ενσήμων (ένα για κάθε δικηγόρο), εκδοθέντα από τον αρμόδιο δικηγορικό σύλλογο.

Επισημαίνεται ότι σε περίπτωση συναινετικής λύσης του γάμου:

Ι) υπηκόων κράτους ή κρατών – μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αυτοί δικαιοπρακτούν με την επίδειξη στο συμβολαιογράφο διαβατηρίου σε ισχύ ή της προσωπικής τους ταυτότητας και γενικά, κάθε εγγράφου με το οποίο εισήλθαν στη χώρα.

Γίνεται μνεία ότι με τις διατάξεις του Κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1259/2010 του Συμβουλίου της 20-12-2010 για τη θέσπιση ενισχυμένης συνεργασίας στον τομέα του δικαίου, που είναι εφαρμοστέο στο διαζύγιο και τον δικαστικό χωρισμό, ο οποίος ισχύει στην Ελλάδα από τις 27-1-2014, κατόπιν της σχετικής απόφασης της Επιτροπής, που επιβεβαιώνει τη συμμετοχή της Ελλάδας στην συνεργασία αυτή και ειδικότερα στο κεφάλαιο II άρθρο 5 του Κανονισμού καθορίζεται δικαίωμα επιλογής των συζύγων (με κοινή συμφωνία) του δικαίου που θα είναι εφαρμοστέο σε περίπτωση διαζυγίου ή δικαστικού χωρισμού, εφ' όσον αυτό είναι ένα από τα ακόλουθα:

«... α) το δίκαιο του κράτους της συνήθους διαμονής των συζύγων κατά τον χρόνο σύναψης της συμφωνίας ή

β) το δίκαιο του κράτους της τελευταίας συνήθους διαμονής των συζύγων, υπό την προϋπόθεση ότι ο ένας εξ αυτών εξακολουθεί να διαμένει εκεί κατά τον χρόνο σύναψης της συμφωνίας ή

γ) το δίκαιο του κράτους της ιθαγένειας ενός εκ των συζύγων κατά τον χρόνο σύναψης της συμφωνίας ... ..».

II) υπηκόου κράτους – μέλους της Ε.Ε. και υπηκόου τρίτης χώρας, απαιτείται για τον υπήκοο της τρίτης χώρας διαβατήριο σε ισχύ και θεώρηση εισόδου (VISA) ή άδεια παραμονής, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις.

III) υπηκόων τρίτης χώρας, απαιτείται διαβατήριο σε ισχύ, άδεια παραμονής ή εισόδου (VISA) και έλεγχος αν αναγνωρίζεται η συναινετική λύση του γάμου με συμβολαιογραφικό έγγραφο στη χώρα τους (πληροφορίες από την Πρεσβεία ή το Προξενείο της χώρας τους στην Ελλάδα). Στο σημείο αυτό γίνεται μνεία και των διατάξεων των άρθρων 14 και 16 Α.Κ. για τις περιπτώσεις II και III.

Στη συνέχεια, ο συμβολαιογράφος προβαίνει στη σύνταξη της σχετικής πράξης, στην οποία ενσωματώνει τις συμφωνίες των συζύγων και τις προσαρτά, βεβαιώνει τη λύση του γάμου και επικυρώνει τις συμφωνίες τους. Κατόπιν η πράξη αυτή υπογράφεται από τους συζύγους και τους δικηγόρους τους ή μόνο από τους πληρεξουσίους δικηγόρους τους, τους εφοδιασμένους με ειδικό συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο, όπως προαναφέρθηκε.

Αντίγραφο της συμβολαιογραφικής πράξης κατατίθεται στο ληξιαρχείο, όπου έχει καταχωρισθεί ο γάμος. Από την ημερομηνία κατάθεσής της, επέρχεται η λύση του γάμου (π.χ. αν η συμβολαιογραφική πράξη υπεγράφη στις 25-1-2018 και κατατέθηκε το αντίγραφό της στις 6-2-2018 στο Ληξιαρχείο ως ημερομηνία λύσης του γάμου είναι η 6-2-2018). Επομένως, δύναται η πράξη να κατατεθεί στο Ληξιαρχείο οποτεδήποτε χωρίς να θεωρηθεί εκπρόθεσμη και να επισύρει την επιβολή των

προβλεπόμενων από τις διατάξεις του άρθρου 14 Ν. 344/1976 προστίμων (σε αντίθεση με τα ισχύοντα για την κατάθεση της αμετάκλητης δικαστικής απόφασης του συναινετικού διαζυγίου). (Σχετ. η υπ' αριθμ. 5/6-2-2018 εγκύκλιος του Υπουργείου Εσωτερικών, η οποία συγκοινοποιείται). Αν έχει τελεσθεί θρησκευτικός γάμος, είναι υποχρεωτική η πνευματική λύση του, η οποία παραγγέλλεται από τον αρμόδιο Εισαγγελέα.

Ο συμβολαιογράφος δικαιούται μόνο πάγια αμοιβή για την κατάρτιση της ανωτέρω πράξης, ανεξάρτητα από το ποσόν ή το είδος της διατροφής, το οποίο αναγράφεται στην έγγραφη κοινή συμφωνία των συζύγων. Η λύση του γάμου δεν είναι αντικείμενο αποτιμητό σε χρήμα, ώστε να θεμελιωθεί με την κατάρτιση της σχετικής πράξης δικαίωμα είσπραξης από το συμβολαιογράφο αναλογικής αμοιβής. Επίσης, η κοινή συμφωνία των συζύγων, με την οποία αυτοί επιλύουν θέματα διατροφής των ανηλίκων τέκνων τους και καθορίζουν το ύψος και τον τρόπο καταβολής της, δεν καταρτίζεται από το συμβολαιογράφο. Καταρτίζεται ιδιωτικά από τους ίδιους με τη συνδρομή των δικηγόρων τους, πριν την κατάρτιση της συμβολαιογραφικής πράξης, στην οποία ενσωματώνεται και επικυρώνεται. Επομένως, δεν καταβάλλονται τέλη χαρτοσήμου ούτε εισπράττονται αναλογικά δικαιώματα επί του ποσού της διατροφής. Επιπροσθέτως γίνεται μνεία, ότι και κατά την μέχρι πρότινος ισχύουσα ενώπιον των δικαστηρίων διαδικασία δεν καταβαλλόταν τέλος χαρτοσήμου για τη διατροφή, ακόμη και κατά την αναγκαστική είσπραξή της.

Η συμβολαιογραφική πράξη, στην οποία ενσωματώνεται η συμφωνία των συζύγων για την επιμέλεια, επικοινωνία και διατροφή των ανηλίκων τέκνων, αποτελεί τίτλο εκτελεστό, αποκλειστικά και μόνο για τα θέματα αυτά και εφόσον έχουν συμπεριληφθεί στη συμφωνία οι ρυθμίσεις των άρθρων 950 και 951 ΚΠολΔ.

Αν δεν έχουν συμπεριληφθεί στη συμφωνία οι ρυθμίσεις των άρθρων 950 και 951 ΚΠολΔ, δεν μπορεί να τις αναφέρει ο συμβολαιογράφος στην πράξη του, προκειμένου να της προσδώσει εκτελεστότητα. Στην περίπτωση αυτή, ακολουθείται για την καταβολή της διατροφής ή της τηρήσεως των συμφωνηθέντων για την επιμέλεια και την επικοινωνία με αυτά η δικαστική οδός (άρθρα 592 επ. ΚΠολΔ).

Επίσης, γίνεται μνεία ότι, μη υπάρχουσας σχετικής διατάξεως, μετά την κατάργηση του προγενέστερου Κώδικα Δικηγόρων (Ν.Δ. 3026/1954) με το άρθρο 166 του Ν. 4194/2013 (ισχύων Κώδικας Δικηγόρων), και κατ' ακολουθία και της παρ. 7 του άρθρου 11 του Ν. 2830/2000 (Κώδικας Συμβολαιογράφων), απαιτείται η παράσταση δικηγόρου κατά τη σύναψη της συμβολαιογραφικής πράξης της συναινετικής λύσης του γάμου δικαστικού ή εισαγγελικού λειτουργού κάθε βαθμού, του κυρίου προσωπικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, συμβολαιογράφου ή υποθηκοφύλακα».

Αναδημοσίευση από legalnews24.gr

Δικηγόροι αλλοδαπών διαδίκων: Υποχρέωση κατάθεσης εξουσιοδότησης/πληρεξουσίου στο Διοικητικό Πρωτοδικείο

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά το άρθρο 24 παρ. 2 του ν. 4509/2017 (ΦΕΚ 201 Α΄/22-12-2017) οι πληρεξούσιοι δικηγόροι αλλοδαπών διαδίκων που υπογράφουν τα ένδικα βοηθήματα αιτήσεων ακύρωσης και αναστολής τα οποία ασκήθηκαν στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών μέχρι και 31/12/2014, οφείλουν, μέσα σε έξι (6) μήνες από τη λήξη της προθεσμίας, των δύο (2) μηνών του πρώτου εδαφίου του ίδιου άρθρου, να καταθέσουν στη γραμματεία του Δικαστηρίου, εξουσιοδότηση των αλλοδαπών διαδίκων, θεωρημένη για το γνήσιο της υπογραφής τους ή συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο, με τα οποία να δηλώνουν ότι επιθυμούν τη συζήτηση των παραπάνω υποθέσεων. Η παραπάνω δήλωση μπορεί να γίνει και με αυτοπρόσωπη παράσταση των διαδίκων στη γραμματεία του Δικαστηρίου.

Όπως καταλήγει η ανακοίνωση, μετά την παρέλευση της προθεσμίας των έξι (6) μηνών, οι δικογραφίες για τις οποίες δεν έχουν προσκομισθεί οι σχετικές δηλώσεις θα παραδοθούν στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου ή στον οριζόμενο απ' αυτόν Δικαστή για επεξεργασία σύμφωνα με την παρ. 1 του ίδιου άρθρου.

Αναδημοσίευση από legalnews24.gr